

2 som ofret livet.

Vakkert minne om Tjølling-gutter.

Når det i framtiden blir tale om krigens tunge år, vil to navn ha sterk klang, skriver Larviks Dagblad. Navnene er Anders og Anker. Disse to guttene har skrevet seg selv og ungdommen i Tjølling inn i bygdens og landets historie.

Fra første stund var de aktive i organiseringen av Mil. Org. i Tjølling, Anders som troppsfører og Anker som nest-troppsfører. Med sitt klare blikk for alvoret i kampen og med sin vilje til selv å gå foran, var de særlig skikket til disse hverv.

I nov. 1943 kom de første gang i aksjon. En russisk offiser hadde fridd seg fra fangeleiren i Stavern. Flere av offiserens kamerater var tatt tilfange igjen etter flukten og skutt, og store rassaer pågikk etter dem som ennå var på frifot. Mil. Org. i Larvik fikk overlatt den russiske offiser, og han måtte i sikkerhet.

Anders og Anker tok frivillig oppdraget. I en 23 fots sjekte kjørte de russeren til Sverige.

Etter å ha ligget en kort tid i politiforlegning der, meldte de seg til tjeneste for spesialoppdrag. De trivdes ikke med å vente.

Og en natt stod kursen mot hjembygdens strender igjen. — Denne gang var guttene utstyrt med moderne forsvarsvåpen, og den lille sjekta var fylt med kurerpost og utstyr til hjemmefronten.

Siden har de gått i fast rute under navnet «Neptun». Tur etter tur har Anders og Anker gått til D. 15, Vestfold, med utstyr. De har losset i Tjølling i ly av mørket, og tatt forfulgte landsmenn med til Sverige i retur. De siste dagene i april i år skulle de gå sin nest siste tur. Neste gang skulle de kjøre Larviksguttene hjem. Anders og Anker og disse guttene var fylt av tanken på dette møte med kameratene hjemme og den felles kamp de

hadde vært det levende uttrykk for at det nyttet, at det førte fram når en bare torde og ville. Anders og Anker! Vi takker dere for deres innsats. Belønningen ligger i våre hjerter.

Og vi vil også være takknemlige mot deres foreldre og søsken som kjente deres farlige arbeid, støttet og hjalp dere i det, og inspirerte til hver ny tur. — Det kostet dem det tyngste her i livet: sine sønners og brødres liv. Men de har en trøst: Den heder og ære som alltid vil knytte seg til navnet og slekten.

Og vi lover dere: Vi har de døde med oss.

Og en natt stod kursen mot hjembygdens strender igjen. —

Denne gang var guttene utstyrt med moderne forsvarsvåpen, og den lille sjekta var fylt med kurerpost og utstyr til hjemmefronten.

Siden har de gått i fast rute under navnet «Neptun». Tur etter tur har Anders og Anker gått til D. 15, Vestfold, med utstyr. De har losset i Tjølling i ly av mørket, og tatt forfulgte landsmenn med til Sverige i retur. De siste dagene i april i år skulle de gå sin nest siste tur. Neste gang skulle de kjøre Larviksguttene hjem. Anders og Anker og disse guttene var fylt av tanken på dette møte med kameratene hjemme og den felles kamp de skulle kjempe for å befri landet.

Men dette møte opplevde ikke Anders og Anker. Den nest siste turen ble den siste. På vegen over med utstyr til hjemmestyrkene kom de ut i storm og forliste.

For oss var det det tyngste av alle budskap, fordi det kom sammen med budskapet om seiren. Disse to prektige guttene som i framste linje hadde kjempet den fram, skulle ikke oppleve befrielsen. Det var så urettferdig og uforståelig for oss. Disse to som